

ere antydede af en æret Rigsdagsmand, som sidder her i Nærheden (Fischer). Jeg er naturligvis fuldkommen enig med ham med Hensyn til Forstaaelsen af den ene af de Bemærkninger, som han fremsatte, men jeg troer, at den Redaktionsforandring; han i saa Henseende bragte i Forslag, ikke er nødvendig for at give den Mening, som han vilde have udtrykt, skøndt jeg gjerne vil indrømme, at en saadan Redaktionsforandring vilde gjøre Meningen tydeligere. Han yttrede nemlig, at man for at forebygge en Misforstaaelse skulde slette Ordene: „inden den i bemeldte Forordnings § 1 foreskrevne Frist“ høiere op i Sætningen, da der ellers kunde forståes, som om det var en kirkelig Forpligtelse at lade Børnene døbe inden den i Fedn. af 30te Mai 1828 foreskrevne Frist, nemlig resp. 8 Uger og 9 Maanedere. Dette er naturligvis ikke Lovens Mening; men jeg troer heller ikke, at det ligger i Constructionen af Sætningen, som den nu er formulæret, thi den maa jo naturligvis forståes saaledes: Forældre, der ikke efterkomme den dem paahvilende kirkelige Forpligtelse til at lade deres nysødte Børn døbe inden den i bemeldte Forordning foreskrevne Frist o. s. v. Fortolkningen berouer paa, hvorledes man læser Sætningen, og hvor man standser deri; man kan vistnok efter Sproget være berettiget til at fortolke den ogsaa paa den af den ærede Rigsdagsmand angivne Maade, men man er ganske vist, naar man tager Hensyn til den naturlige Mening, forpligtet til at fortolke den paa den af mig antydede Maade. Jeg troer derfor ikke, at en Redaktionsforandring i denne Henseende er nødvendig, omendskøndt den maaffee vilde gjøre Meningen tydeligere, men under alle Omstændigheder er jeg overbevist om, at en saadan Forandring ikke vil lægge nogen Hindring iveien for, at Loven kommer ud. Derimod vil jeg ikke ubetinget sige, at det Samme gjælder om den foreslaaede Forandring, at Ordene: „den dem paahvilende kirkelige Forpligtelse til“ skulde udgaae. Det vil jo maaffee erindres; at Udtrykkene vare ikke ganske de samme og Ordene ikke saaledes forbundne i det oprindelige Lovforslag som i det nu foreliggende, men at der deri fandtes en anden Sætning, som vistnok idetmindste den ærede Rigsdagsmand for Odense Amts 2den

Valgfreds (Grundtvig) ikke savner deri, og som jeg heller ikke for mit Vedkommende vil sige, at jeg savner deri, efterat den engang er gaaet ud. Imidlertid har man vistnok lagt en stor Betydning i denne Sætning, thi, naar man har troet, at der deri skulde ligge en Hjemmel for en kirkelig Myndighed og Disciplin, som ikke tidligere har fundet Sted, saa er det en aabenbar Misforstaaelse, da der i disse Ord ikke var Tale om Andet end om en simpel Henvisning til det Bestaaende; men, da denne Sætning ikke længere staaer der, er det jo ikke værd at tage noget Ansød deraf. Derimod var det ganske vist denne Sætning, der nærmest foranledigede, at Landstinget foretog den Redaction af § 1, som nu foreligger, og jeg troer ganske vist, at man let vilde bevirke, at nye Hindringer for Lovens Gjennemførelse vilde fremkomme, dersom man nu, efterat Udtrykkene „kirkelige Forpligtelse o. s. v.“ ere satte ind i Loven igjen, vilde forsøge paa at faae dem ud. Det kunde være udsat for nogen Mistydning, naar man i Loven simpelthen henviser til den kirkelige Disciplin, idet disse Ord havde noget Ubestemt ved sig, saa at man kunde frygte for, uagtet det maatte siges; at de kun indeholdt en Henvisning til det Bestaaende, at der kunde lægges noget Andet og Mere ind deri; men derimod nu at ville foretage noget Skribt fra Thingets Side, som let vilde kunne fortolkes, som om man ikke anerkjendte, at der efter Folkekirken er en Forpligtelse til at lade nysødte Børn døbe, vilde være af en saa stor og indgribende Betydning, at jeg, for mit Vedkommende, vilde have en Betænkelighed ved at bringe Sagen videre.

Det er ganske vist, at jeg ikke troer, at der her er nogen Opfordring til at gaae dybere ind paa det kirkelige Spørgsmaal, og et heller ønsker at gjøre det, men jeg maa dog udtale, at man bestemt maa gaae ud fra, at Børnedaaben efter Folkekirken maa betragtes som en „kirkelig“ Forpligtelse, og det er jo kun det, der i Loven er sagt. Der er kun ved denne Lov tilfugt at gjøre det klart, at det kirkelige Gebeet i dette Spørgsmaal bliver for sig og det borgerlige for sig, og at vise, at de borgerlige Tvangs-